

Задуха изъ равнинитѣ то-
пъль юлски вѣтъръ — повали
нивитѣ. Житото узрѣ и започ-
на да изпада изъ натежали-
тѣ класове.

Поле то побѣлѣ отъ жътва-
ри и жътварки.

Само нивата задъ голѣма-
та гора още не бѣше повале-
на отъ топлия вѣтъръ, защо-
то бѣше на завѣтъ.

— Какъ ли ще се ожъне
тая нива, като сме си само
ние съ тебе? — загрижи се
вечерята дѣдото предъ един-
ствената си внучка.

— Не се грижи, дѣдо, само
сърпове колкото можешъ по-
вече намѣри, ще се намѣри
кой да я ожъни, — каза вну-
чката.

Намѣри дѣдото още сжща-
та вечерь осемь сѣрпа — ос-
танали отъ много години.

Взе девойката сѣрповетѣ въ
зори, отиде на нивата. Оста-
ви седемтѣ сѣрпа подъ кру-
шата срѣдъ нивата, взе единъ,

изправи се срещу изгрѣвъ, за-
пѣ, та гласѣтъ и прокѣнтѣ по
поля и долини, наведе се, за-
жъна.

Още първата ржкойка не бѣ
ожънала — зададе се напетъ
момъкъ по пжтя. Кривна кал-
пакъ, спрѣ се край нивата, про-
викна се:

— Ей че хубава нива, и азъ
бихъ жъналъ такава нива, при
такава работлива девойка!

— Ето тамо подъ крушата
има сѣрпове, щомъ толкова ти
се жъне, вземи единъ — и по-
магай ми! — отвърна му ус-
михната девойката.

Затича се момъкътъ подъ
крушата, взе сѣрпъ и бързо-
бързо зажъна. Скоро замина
девойката. Изправи се тя да
си почине — и пакъ запѣ.

Зададе се по пжтя другъ
момъкъ. Спрѣ се край нивата,
сложи ржце на поясъ, прови-
кна се:

— Ей че хубава нива, кол-
ко ми се жъне!